

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 8626/16
03.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., ..., оснивач Предузећа "Б.Б." д.о.о. ..., ..., Улица ..., ..., број ..., кога заступа пуномоћник Сава Анђелковић, адвокат из Београда, Нушићева 10, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-731-00-00490/2013-G1001 од 21.04.2016. године, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној 03.05.2018. године, донео је

ПРЕСУД У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-731-00-00490/2013-G1001 од 21.04.2016. године и предмет враћа Министарству финансија Републике Србије, Сектору за другостепени порески и царински поступак, Одељењу за другостепени порески поступак Београд, на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, 26 У. 9011/13 од 18.02.2016. године, одбијена је жалба пореског обвезника, Предузећа "Б.Б." д.о.о. у стечају из ...— ..., Улица ..., број ..., изјављена против решења Пореске управе, Регионалног центра Београда, Филијале Чукарица, број 47-00102/2006-011-059-1 од 04.08.2006. године, којим је одређено да се одузима роба од "Б.Б." у стечају из ...-..., и то: 1027 комада телевизора TV 21/55 cm, БЕКО, у износу од 2.054.318,37 динара и 191 комад телевизора TV 21/55 cm, БЕКО, у вредности од 358.497,45 динара.

У тужби поднетој Управном суду 04.06.2016. године, тужилац оспорава законитост оспореног решења туженог органа, због повреда правила поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да поступак у овој правној ствари траје више година и да су Врховни суд Србије и Управни суд, више пута усвајали тужбе и предмет враћали на поновно одлучивање, као и да је тужени органа делимично отклањао недостатке новим решењима са истом одлуком и уз делимично кориговање образложења. Наводи да оваквим поступањем, тужени орган није поштовао налоге суда и одредбу члана 225. Закона о општем управном поступку, као и да су према последњој пресуди Управног суда, тужени и првостепени орган били у обавези да спроведу поступак у испочетка. Истиче да је тужени орган донео оспорено решење без отварања расправе и без учествовања заинтересованих странака, као и да тужени орган није стручно и одговорно поступао и да је повредио начело заштите права грађана, начело оцене доказа, начело саслушања странака и начело истине. Додаје да је у периоду када је вршена инспекцијска контрола 14.02. и 21.02.2000. године, адреса Предузећа "Б.Б." била у ..., у улици ...број ..., а да је оснивач предузећа А.А., живео у ..., где је вођено и књиговодство, док је роба била лагерована у ..., у улици ...број ..., при чему је супротно одредбама закона, инспектор који је вршио контролу, претходно одузео телевизоре решењем од 21.02.2000. године и да је након тога решењем наложио да се достави књиговодство ради контроле. Истиче да записник о одузимању телевизора није потписало овлашћено лице Предузећа "Б.Б." и да решење о одузимању телевизора није примило овлашћено лице, већ је потпис на записнике и решење стављен од стране магационера, који по закону није странка у поступку. Сматра да је учешће В.В. у управном поступку противзаконито, јер именовани није имао овлашћење за заступање Предузећа "Б.Б." у управном поступку пред Пореском управом, већ је имао овлашћење у оквиру свог радног места за комерцијалне послове. Наводи да се погрешна примена материјалног права огледа у погрешној примени одредбе члана 19. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер су органи водили скраћени поступак, уместо посебног испитног поступка, у коме би биле утврђене све чињенице и околности за одлучивање у овој правној ствари. Указује да је спорна тврдња првостепеног органа да су преметни телевизори одузети због тога што су били у промету и због тога што није извршено правилно евидентирање телевизора, због чега је нејасно како је првостепени орган могао да дође до овог закључка, када су телевизори заплењени у складишту и

нису били у промету, као и да првостепени орган до данас није прегледао књиговодствену евиденцију у погледу ових околности. Истиче да су предметни телевизори били легално купљени, уредно оцарињени и легално ускладиштени на основу уговора о закупу са складиштаром, а који докази су презентовани у току поступка првостепеном и туженом органу. Сматра да у управном поступку није изведен било који доказ о нелегалном промету робе, због чега нису били ни испуњени услови за њено одузимање и да Суд у погледу утврђивања висине стварне штете коју је претрпео тужилац, одреди вештачење од стране судског вештака економско-финансијске струке Г.Г из ..., након чега ће бити опредељена коначна висина накнаде штете. Предлаже да Суд наон одржане усмене јавне расправе и извођења предложених доказа, донесе мериторну одлуку, односно уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади стварну штету, ближе означену у петитуму тужбе, као и трошкове управног спора, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења, при чему се у списима туженог органа достављеним уз одговор на тужбу, не налази жалба изјављена против решења Пореске управе, Регионалног центра Београда, Филијале Чукарица, број 47-00102/2006-011-059-1 од 04.08.2006. године. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је, између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 235. став 1. истог закона, одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби, а одредбом става 2. истог члана, прописано је, између осталог, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Из оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда, 26 У. 9011/13 од 18.02.2016. године, као и да је тужени орган нашао да је спроведеним поступком од стране првостепеног органа, утврђено да се ради о поновном поступку по поднетом предлогу за понављање поступка у извршењу пресуде Врховног суда, а не о новом поступку контроле. У образложењу оспореног решења се наводи детаљна хронологија спроведеног поступка у овој правној ствари, као и да је тужени орган нашао да је чињенично стање везано за сам поступак одузимања робе нападнутим првостепеним решењем потпуно и правилно утврђено, због чега се тужени орган у свему позива на првостепено решење, у смислу члана 235. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је контролом утврђено да је порески обвезник вршио промет

телевизора, а да у својим пословним књигама није водио магацинску евиденцију – аналитичке картице о кретању робе по врсти и количини, нити је првостепеном органу дао на увид исправе за настале пословне промене (пријемнице, отпремнице), чиме је поступио суротно одредби члана 8. став 4. Закона о рачуноводству. Због наведених и осталих разлога датеих у образложењу оспореног решења, тужени орган наводи да је оспореним решењем одлучено као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду да се у списима достављеним Суду од стране туженог органа уз одговор на тужбу, не налази жалба тужиоца против решења Пореске управе, Регионалног центра Београда, Филијале Чукарица, број 47-00102/2006-011-059-1 од 04.06.2006. године, то у конкретном случају, према налажењу Суда, није могуће испитати да ли су оспореним решењем оцењени сви наводи жалбе, у смислу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући предлог тужбе да Суд пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, као и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Суд је имао у виду одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и одредбу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Према налажењу Суда, како је тужилац тужбом захтевао трошкове управног спора, али није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, иако је то био дужан да учини, у смислу цитиране одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, то је Суд, на основу одредбе члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд није одлучивао о захтеву тужиоца за накнаду штете, у смислу одредбе члана 45. Закона о управним споровима, јер је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, односно због тога тога што се у списима туженог органа не налази жалба тужиоца изјављена против решења првостепеног органа, број 47-00102/2006-011-059-1 од 04.06.2006. године.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.05.2018. године, II-3 У. 8626/16

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР